

Tiden, er der vistnok ogsaa Anledning til at gentage i Aar. Jeg skal nævne, at naar der her bliver Spørgsmaal om, hvad der kan gøres for paa den ene Side at sætte nogen Stopper for, at vor Kassebeholdning stadig forøges, vokser Aar for Aar ud af overflødige Statteindtægter for Statskassen og samtidig lette de Erhverv, der trykkes stærkest, er der en Skat, som jeg med Glæde har set ogsaa fra Højres Side udpeget som den, der særlig kunde egne sig til Eftergivelse eller Anbringelse til anden Anvendelse; det er Land- og Vigningskatten. Land- og Vigningskatten udgør henimod 2 Millioner Kr. og er jo fordelt saaledes, at den største Del af den hviler paa Landet og den mindre Del deraf som Vigningskat paa Købstæderne. Jeg vil anse det for at være en hensigtsmæssig Foranstaltning — det er ikke nogen ny Tante, jeg udtaler i dette Øjeblik, den har været fremjat fra flere Sider i foregaaende Aar, men jeg vil atter gøre opmærksom derpaa — at overdrage Land- og Vigningskatten til Kommunerne, Amtskommunerne og Købstadkommunerne saaledes, at de derigennem fik en Lettelse, hvortil der jo har været stærk Trang, og hvorom der har været stærke krav fremme. Der er ingen Tvivl om, at Statskassen efter sine Vilkaar i Øjeblikket er rigelig i Stand til at undvære denne Indtægt, og at denne vil finde en særdeles rig Anvendelse i Kommunerne Haand, derom kunne vi sikkert alle være enige. Naar Statskassen fandt sig i at afse den Indtægt, som Land- og Vigningskatten giver, vilde den jo ikke des mindre alligevel kunne paaregne at have rigelige Midler disponible til forskellige andre Øjemed, idet det sikkerlig ikke er letjindig beregnet, naar jeg gaar ud fra, at der i det kommende Aar ligesom i det foregaaende, for hvilket Regnskab er afslagt, kan løbes an paa disponibelt Overskud af ca. 4 Millioner Kroner.

Naar jeg skal gøre nogle Bemærkninger om Enkeltheder paa Finansloven og følge Paragrafferne i Rækkefølge, er der paa § 16. et Spørgsmaal, nemlig om Invalideforsørgelsen, hvorpaa jeg gerne vil henlede den højtærede Regerings Opmærksomhed. Der er jo fremkommet en Anmodning fra Invaliderne om en Forøgelse af deres Understøttelse, og jeg har hørt Folk sige: Ja, det have vi gjort saa tit; Invalideforsørgelsen er jo forhöjet 3—4 Gange siden den sidste Krig, og der maatte vel være en Ende derpaa! Det er ganske naturligt, at en saadan Forhöjelse maatte komme og vokse i Aarenes Løb, thi Trykket af Invaliditeten stiger

jo med Aarene, og jo ældre disse Folk blive, desto mere ville de komme til at trænge. Derfor er Kravet om en Forhöjelse naturligt, og det er jo heller ikke store Ting, det drejer sig om. Hele Invalideforsørgelsen koster os nu ikke $\frac{1}{2}$ Million, lidt over 400,000 Kr. En Forøgelse af 20 pCt. vilde derfor ikke medføre nogen særdeles stor Udgift. Jeg skal altsaa tillade mig at henlede den høje Regerings Opmærksomhed derpaa, men ved Siden deraf kan jeg ikke andet end nu atter at gøre opmærksom paa, hvor overmaade vanskeligt det er at drage Grænser for Invaliditeten som saadan. Thi hvad er Invaliditet? Det behøver jo ikke alene at være den Svaghed og Skade, som er frembragt ved Saar, men der er saa mangfoldige andre Følger af Deltagelse i Krigen, som kunne foranledige større eller mindre Svækkelse. Det er derfor en Op-gave, tror jeg, som vi senere eller tidligere maa komme til at staa overfor: overhovedet at understøtte inden for rimelige Grænser, dem, der enten af Svaghed, af Saar eller Alderdom føle en Indskrænkning i deres Erhvervsevne.

Den næste Paragraf, jeg vil omtale, er den ny Paragraf, der vedrører Landbrugsministeriet. Jeg vil, da det nævnes her for første Gang, benytte Anledningen til at byde det ny Landbrugsministerium Velkommen. Der er vistnok ingen Foranstaltning, der Landet over er bleven hjulst med større Tilfredshed, end Indretningen af dette ny Ministerium. Det er jo en saa naturlig Sag, at det Erhverv, der bitterligt er Landets Hovederhverv, ogsaa finder en særegen Repræsentation i Regeringen, at man snarere maa undres over, at det ikke er sket for længe siden i et Land som Danmark. Der er under Landbrugsministeriet den Ejendommelighed, at Esbjerg-Routen er opført under dette Ministerium, medens forskellige andre Dampskibsunderstøttelser fremdeles finde deres Plads under Indenrigsministeriet. Det er en Ejendommelighed, som jeg anser for at være meget heldig og meget rigtig; det tilkendegives derved, at Understøttelsen til Esbjerg-Routen er væsentlig givet af Henjyn til Landbruget, og derfor lægges Administrationen af denne Sag i Landbrugsministerens Haand. Der er jo ikke Tvivl om, at ogsaa mange andre Samfundsgrene nyde godt af denne Eksporthoute, men naar den, som sagt, er henlagt under Landbrugsministeriet, er der dermed tilkendegivet, at Hovedhensigten dermed er at støtte Landbruget. Jeg antager derfor ogsaa, at det vilde blive Hovedhensynet, som under denne Sags Behandling fremtidig vil blive gjort gældende, der-